

Szentháromság u. 13. vasárnapon /1952. szeptember hó 7-én/

Ga. 3. 15-22 alapján.

d.e. 10.0.

Kedves Gyülekezet, Testvéreim az Ur Jézus Krisztusban!

Erről az igéről bizonyára azt mondjátok: nem időszerű. Nem ad választ sem a kor nagy kérdéseire, amelyek az egész világot foglalkoztatják, nem pedig egyéni életünk kérdéseire, amelyek sokszor elviselhetetlen sullyal nehezednek ránk. Ez az ige mégis időszerű. Ugyan nem mindenki számára, ma kevesebb ember számára, mint valaha. Számotokra azonban időszerűnek kell lennie, mert itt arról van szó, hogyan lehet üdvösségre jutni, vagyis arról, hogyan lehet Isten kegyelmét, szeretetét elnyerni, erről bizonyosnak lenni, tehát Isten kezén békességgel a szívünkben járni és hogy ^{am} lehet a halál után is Őhozzá eljutni, tehát ebben a reménységben a halálnak, ha nem is szorongás nélkül, de mégis kétségbeesett rettegés nélkül elébe menni. Ez pedig mindenesetre fontos nektek. Ha nem is vagytok egészen tudatában talán annak, hogy ez az egyetlen nagy életkérdés, amelynek megoldásától függ minden, mindennapi életkérdésben is a megnyugvás. Erre a kérdésre az igében adott feleletet így lehetne összefoglalni:

" Az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret

Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek." /22.v./

- 1./ Miféle ígéretről van itt szó? Az írás tele van ígéretekkel Istentől. Igéri, hogy övéit megtartja, gondoskodik róluk, megmenti veszélyekben, megvigasztalja, tanácsolja őket tanácsotállásukban. Talán nincs közöttünk, akinek egy-egy ígérete nem derítette volna föl

sötétségét és nem tapasztalta volna meg, beteljesíti. Mindezek tudják, ha nem mondotta volna ^{is} ki az ígért: Isten együtt akar élni, járni az emberrel, úgy akar közösségben élni, min ember az emberrel. És alig lesz ember, aki ezután az Istennel járás után nem vágyakoznék, akinek legalább nem lett ^{ak} volna ^{ak} időszak az életében amikor szinte égető nem lett volna ez a vágy Isten után. Ha azután el is némett volna ezt a vágyat dacból, vagy kiábrándulásból, vagy mert hitt a világ csúbitásának, amely nagyobb gyönyöröket ígért. Különösen erős a vágy veszély, nyomorúság idején, a halál órájában. És természetes nemcsak azért, mert minden gögje mellett is érzi az ember a maga kiszolgáltatottságát tényezőknél, amelyek felett nem ur, tehetetlenségét viszonyokkal szemben, amelyeket nem tud formálni. Hanem természetes azért főképpen, mert Isten oltotta az ember szívébe, Isten, aki éppen úgy vágyakozik az ember után - szent csoda - mint az ember Isten után. De nemcsak beleoltotta a vágyat, hanem ígéri, hogy be is teljesíti. Nem hiábavaló a kiáltás ^{hozza}, felelni fog. Nem hiábavaló a vágy, lehessen vele számolni, lehet vele számolni. Nem hiábavaló megbujni nála, és hozzá eljutni. Nem hiábavaló az ösztönzése, hogy adja oda magát az ember Istennek, Isten maga akarja magát odaadni neki. Lehet közösségben élni Istennel, mint az emberrel. Ez az ígért, amelyről itt szó van és amelyből következik azután minden részletigért, a meggyhités, megtartás ígérete és mind a többi ígért. Figyeljete fel rá ti megnyomorodottak, az aggodalomtól sújtottak, félelemtől üzöttök, figyeljete föl az ígértre, akik halottaitokat féltitek a halál sötétségétől, a semmi megörjítő sorsától, akik látjátok magatokat felé kuszni a halál árnyait. Isten ígéri, hogy oda akarja magát adni az embereknek, itt ez időben és az örökkévalóságban.

/2./ De mit tehetünk, hogy ez az ígért beteljesedjék és Istenben meg-

nyugodhassék felzaklatott lelkünk? A zsidók azt hitték, hogy az Istenhez ~~nyúzás~~, a vele és nála lakozás feltétele a törvény szigorú betöltése. Közelebből azt hitték, hogy övék az Isten ^{minden} szerete és minden, amit ettől várhatnak. Ha erkölcsi tekintetben minden vonatkozásban teszik a jót és kerülnek a rosszat, úgy, ahogyan Isten a törvényben kívánja. Ha istentiszteleti életükben szigorúan tartják magukat az áldozati és tisztulási előírásokhoz, úgy mint a törvényben foglaltatnak. Ha jogi viszonyaikat, egymással való együttélésüket, családi és társadalmi életüket úgy rendezik be, ahogyan azt a törvény előírja. Ugyanerre a felfogásra hajlott a galáciai gyülekezet is. Ezzel fordul szembe az apostol: hangsúlyozza, hogy Isten ígérete nem a törvény betöltőinek szól, hanem Ábrahám ^{melk}ban, a hit emberének adatott. Ígéretét ezekben a szavakban foglalta össze: "Mégáldatnak a te magodba a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedted, vagyis hittél az én beszédemnek." Megmondja azt is, ki Ábrahámnak a magva, vagyis utód akiben Istenmegáldani a vele való étellel, Önmagával akar minket ^{denkít} megáldani. Krisztus ^{or} által Öbenne akarja az Isten megvalósítani testamentumát, abban az értelemben is akaratát, hogy szoros közösség álljon fenn közte és az ember között és az szövetség értelmében is, amely a másik fogalma hit által. Azt jelenti: aki a Krisztusban hisz, az Urának vallja, úgy csüng rajta, mint a szőlővessző a tővén, úgy meríti belőle az életet, mint a vessző a tőből, annak odaadja magát az Isten, azt magához vonja, az számolhat szeretetével életben-halálban.

Ez az, amit nekünk is tudnunk kell, amikor Isten után sir a lelkünk, minden ígérete a miénk, minden ígérete teljesülésével számolhatunk, ha mélységes hittel valljuk Őt, Krisztust urunknak. És nem úgy, hogy teljesítjük a törvényt, engedelmességünkkel igyekezünk kedvessé lenni előtte. Ezt - különös dolog - nekünk is hangsúlyoznunk kell /bizony/.

Most vajjon nem hajlunk-e mi is nagyon is arra, hogy Istennek előtte szerzett érdemeinkkel számoljunk? Nem úgy áll-e a dolog, hogy méregetjük: bizonyára számíthatok rá, hogy Isten velem lesz és nem fog elhagy

ni, hiszen láthatja, hogy igyekszem kedvében járni, törvénye szerint tisztességesen, becsületesen élni? Abból, hogy minden alázatosságunk mellett is számolunk Istennek a kötelességével, hogy megfizessen, következik kétségbeesett fogadkozásunk szorultságunkban, hogy majd utólag válunk érdemesekké, ha most megsegít. Ebből következik sok, többé-kevésbé nyílt lázadosásunk, hogy nem úgy bánik velünk, ahogyan megérdemeltük volna. Bizony mi is a törvény alapján szeretnénk részesülni az ígéletben. Pedig nem a törvénynek adatott.

Akkor mire való? Pál apostol természetesen tartja ezt a kérdést, és felel rá. Nem teszi erőtlenebbé a hitnek adott ígéletet, pedig ez volna, ha iránta való engedelmességgel lehetne elérni az Istent. A törvény szolgálatának alárendelt voltát a hittel szemben az is kidomborítja, hogy a hitnek közvetlenül adta Isten az ígéletet, a törvényt pedig angyalok útján Mózes közbenjárásával adta népének. De miért nem lehet a törvénynek, Isten akaratának engedelmeskedve elnyerni kegyét, amikor olyan észszerű volna előttünk. Talán észszerű, de egyszerűen nem lehetséges. Próbáltatok már csak egyet is betölteni teljesen a tizparancsolat közül? Próbáltatok volna pl.: az 5.-et úgy, hogy ne haragudjatok, mert Jézus szerint ez is bűn ^{ellen} lenne, a 8.-at úgy, hogy felbarátod ellen gonoszt ne szólj, a 9.-et és 10.-et, hogy ne irigykedjél, és nem jöttetek volna rá, hogy nem tudjátok betölteni? Akartál Isten ígéletére támaszkodva reménykedni benne? Jaj nektek, ha az ígélet beteljesítését a törvény alapján érdemességetekre támaszkodva várjátok, soha, de soha nem fogjátok érezni kezét kedveskedve nyúlni életekbe, soha, de soha nem látjátok Őt a siron túl! Az ígélet Krisztus által adatott a hívőknek.

3./ Hogy ez valóban evangélium. örömhír legyen erre elvezetni, ez a törvény szerepe. Mert érvényben van az a követelése, hogy csak Isten legyen

Istenünk, akiben bizunk. Hogy a gyermek tisztelje a szüleit, még haló poraiban is, hogy tiszták legyünk.... és mind a többi követelését Isten nem fogja hatályon kívül helyezni.

És minél inkább akarja valaki betölteni a törvényt, annál inkább látja mennyire vétkessé válik Istennel szemben.

Próbáljátok csak meg! Hát ezért adatott a törvény! Hogy egyáltalában megtudja az ember, mit akar Isten tőle. Mert magától az sohasem jó rá, mindig is a saját akarata szerint fogja formálni az Isten akaratát. Erre is lehetne példát találni nálunk, ugy? De ezetⁿül tükörben fogja megmutatni, milyenek vagyunk. Éppen ellenkező vágyak, ösztönök és akaratok élnek bennünk, mint amit Isten akar. Ez a tükör szerepe, a törvénszerepe. És az, hogy ettől a képtől, amelyet ~~vólunk~~ élénk tár, mélységesen megdöbbenjünk és a vádak tömege előtt Krisztushoz meneküljünk, hogy megbocsátást kapjunk.

Hogy a megbocsátásban elnyerjük a kegyelmes Isten ígérését. Hogy vele éljünk, az Ő erejéből ujrakezdjük az engedelmisséget a törvény iránt.

Menjünk hát el bizakodva! Isten ígérte, hogy velünk lesz! De nagyon alázatosan: bűnbocsánatra van szükségünk Krisztusban, erre megtaníthat a törvény.

Ha azután Istent elnyertük, megtapasztaljuk, milyen örökké időszerű marad, hogy csak Istenben nyugodhatunk meg!

Ámen!